

ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΚΑΙ ΥΠΕΙΡΟΧΟΝ ΕΜΜΕΝΑΙ ΑΛΛΩΝ . .

ΟΜΗΡΟΣ

Στὴ χώρα τὴν πλατύκαμπη μισεύουν τὰ γιομαῖτα
 Τ' ἀγόρια καὶ λαγγώνουνε τὰ φλέστρα καὶ στῆς Φόσης
 Δὲν εὐωδαίει τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ μούστου τὸ λιβάνι . .
 Στὰ καλντερίμια ὀλόδακρες φιλιὰ οἱ πανώρηες στέρνουν
 Κι' ἔδῳ τὸ κλᾶμμα ἀχολογᾷ καὶ κεῖ ξεσπάει ὁ βόγγος,
 Κι' οἱ μάνες οἱ βαρειόκαρδες μ' εὐκὲς τοὺς ἀρματώνουν
 Καὶ τάζονται οἱ πανεύλαβες στὴ Λημονήτρα Μάννα,
 Χῦμα νὰ πᾶνε τὸ φλουρὶ καὶ πύργο τὸ λογάρι . . .

Κι' ἡ σιταράτη, ἡ ἀφρόχειλη, ἡ σμαλτομάτα ἡ Κόρη,
 Ποῦ οἱ ἄγουροι μισεύοντας στρέφουν καὶ συντηρᾷν τὴν,
 Ἔτσι μιλάει στοὺς ξέμορφους κι' ἔτσι ἀηδονολαλαίει :
 Ὅποιος στὴ μάχη ἀτράνταχος, στὴ χαλκοπάλη ὁ πρῶτος,
 Κορῶνα τῶν λογάδωνε, τοῦ μπαίρακιοῦ σκουτάρι,
 Ἐκεῖνος ἐμέναν ὁ ἀγαπὸς καὶ πάντα ἡ μπιστικιά του . .

—Χίλια ἄρματα ἐτραντάξανε κι' ὁ μέγας ὄρκος δέθη . . .

ΛΕΚΤΡΑ Δ' ΑΝΔΡΩΝ ΠΟΘΩ

ΠΙΜΠΛΑΝΤΑΙ ΔΑΚΡΥΜΑΣΙΝ . . .

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Ροδοχαράζει στὰ βουνὰ κι' οἱ νιὲς λαγοκοιμοῦνται
 Καὶ βαρειαναστενάζουνε ἀπ' τ' ὄνειρο ἑνὸς ἄντρα
 Καὶ ὡς ποῦ χαράξῃ, ὀλόημερα, μύρονται—ἄλλοι—καὶ σειόνται
 Τὰ σπίτια τὰ τρισθέμελα στὸ ἀηδονολάλιο κλᾶμμα . . .

Κι' ἀλέθουν τὸ φτακρίσσαρο ψωμί μὲ μαῦρο δάκρυ
 Καὶ ρέβουν τὰ ματόκλαδα—κλωνὶ μαργαριτάρι,
 Καὶ κλαῖν καὶ στηθοδέρνονται καὶ λαρωμὸ δὲν ἔχουν...
 Ἔχουνε σχόλη τοῦ ἀργαλειοῦ τὰ ἔλεφαντένια χτένια
 Κι' οἱ ξομπλιαστές χρουσόροκες καὶ τὰργυρᾶ ροδάνια
 Καὶ μαραγκιάσαν τ' ἄθερα τὰ νιᾶτα κι' ἔστερέψαν
 Τοῦ τραγουδιοῦ οἱ ἀσίγαστες, οἱ κελαϊδίστερες βρύσες...
 Οἱ Μάννες, πῶχουν τὴν κορφὴν πρῶωρα σπαρμένη χιόνια,
 Χαμόσκυφτες ποτίζουνε τὴ γῆς μ' ἄκαρπη δρόσο
 Καὶ μάταια τ' Ἄγριαμάραντον, στὸ λόγγο οἱ Ἄδερφοῦλες
 —Οἱ γιόμορφες οἱ σύδροσες τῆς γῆς τὴν ὄψη ἐπῆραν—
 Χαλεύουν, τρεμογόνατες, ποῦ τοὺς καῦμοὺς μερώνει...

Ἔμνοστη μὲ τὴν Ἄνοιξη τὴ συνάνθη στὰ στήθια
 Ἡ Μπιστικιά ἡ ἀγλύκαντη, ποῦ εἶν' ἄγραφη ἡ ζωὴ της
 Καὶ χέρι ἀντρός δὲν ἄγγιξεν τὰ λούλουδα τοῦ κόρφου
 —Ποῦ εἶσαι, λεβέντη, νὰ τὴ δῆς, νὰ τρεμολαχταρήσης;—
 Στὸ σταυροδρόμι ὀλότρεμη τὸν π' ἀγαπᾷει προσμένει...
 Μὰ ξάφνου ἀπ' τὰ βουνόπλαγα, ξαστίχου ἀπ' τὶς ραχοῦλες,
 Σκοῦσμα κοράκου ἐλάλησεν, μέσ' στὸν ἄρὸν αἰθέρα
 Τοῦ δειλινοῦ, ἀναπάντεχου κακοῦ μαντατοφόρον..
 Στὰ σύγκλαδα ἐτρικύμισεν, στὰ ξέφωτα μανίζει
 Στὰ σύγκαρδα τρεμολαλεῖ, μ' ἀνθρώπινη λαλίτσα,
 Κι' ἡ κόρη ἀπὸ βαριόκαρδο πίκρας κρουσμένη πόνο
 Νοιώθει στὸ στόμα τὴν ψυχὴ, βεργολιγᾷει νὰ πέσει...

—Κρύψου, Φεγγάρι ὀλόγιομο, μὴν καὶ φανῆ ἡ μαννοῦλα...

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗ ΣΚΙΑ
 ΤΟΥ ΛΑΤΡΕΜΕΝΟΥ ΚΙ' ΑΞΕΧΑΣΤΟΥ
 ΠΙΠΗ ΣΟΛΑΤΣΗ

Ἄχραντε Κρῖνε, ὁποῦ τὴν ἄγναντη λευκότη Σου
 Ἄναμεσὸ τοῦ λειβαδιοῦ τοῦ ἀλικολούλουδου,
 Ἀνύψωνες, τῆς ζήσης—Κρῖνε ἀμόλυντε,
 Στὴ μολεμένη, ὅπ' ἔχεις γύρει, βαρειανάπνοη
 Ἀναθυμιά, ὁποῦ πιοτὶ ληθαΐκοῦ
 Ἐπνου σ' ἐκέρασε πικρόν—Ἄσπιλε Κρῖνε,

Θανατερὰ θλιμμένοι στὸ θυμητικὸ
 Γιορτάσι τῆς θανῆς Σου, ὅπως σὲ δέηση
 Στηλὰ τὰ μάτια ὑψώνοντας, σγουρόμαλλον
 Ἀγόρι, τοῦ κορμιοῦ Σου, νοερά,
 Τῆς στέρρεα ἄυλες ἀναπλάθουμε γραμμές,
 Ποῦ ὡς στίχοι Ἀνακρεόντειας ὠδῆς,
 Στῆς χαρραγῆς τοῦ Ἀπρίλη τὸ ροδόφεγγο
 Κρουσταλλωμένοι, ἐφάνταζαν—

—Μαυρόπεπλες,

Ἡ Ἀδερφή καὶ ἡ Μάννα, τῆς βαθιᾶς
 Ἀπάθειας σιγῆς, θλιβὰ χαμόσκυφτες,
 Μὲ δακρολοῖ τὴν ὑδρία γιομίζουνε,
 Τοῦ πόνου ἱεροδοῦλες—

—Τοὺς πλατόφυλλους,

Μ' ἀκαρπη δρόσο οἱ μπιστικὲς ποτίζουνε,
 Βασιλικούς, στὰ παραθύρια, ὁποῦ τρεμόστηθες
 Κάθε βραδὺν ἀκαρτέρηαν ν' ἀντικρύσουνε
 Τὰ φεγγερά Σου, ὑγρά Σου μάτια, ὅπ' ἔλαμπαν
 Ὡς ἄστρα ἀποβροχάρικης νυχτὸς
 Σύντας, Λιγεροπάτη, μέσ' στὸ σῦθαμπο
 Τοῦ δειλινοῦ, τὸ θεῖο κορμί Σου—γῆλιος κ' ἔλαμπε
 Λαμπαδιστό, τὴν ὠμορφιά σαρκώνοντας
 Ἰωνικοῦ ἀναγλύφου, λιγερόστητου

Στὸν ἀττικὸν αἰθέρα, ὁποῦ τρικύμιζεν
 Τῆς κρουσταλλένιας σου φωνῆς τὸ ἀργυροκούδουνο,
 Χαρόλαλη κλαγγή.... Ὠραῖε Μελλέφηβε,

Ποῦ ἡ Χάρισα τὰ λαγαρὰ ματόφυλλα
 Γλυκοφιλοῦσα ἐσφάλισέ Σου, ἀγλύκαντιον
 Γάμου ἀρραβῶνα τῶν χειλιῶν Σου πέρνοντας
 Τὸ ἀπὸ κοράλλι δαχτυλίδι—ὀλόχλωμος
 Στ' ἀσφοδελὸ λειβάδι, ὡς ὕπνου διάνεμα,
 Μέσ' στ' ἀφεγγα σκοτάδια ἀργοδιαβαίνοντας,
 Ποῦ τῆς εὐγενικιάς σκιάς Σου ἡ θεϊκιά
 Τ' ἀσπρογαλλιῶζει αἴγλη,
 Στίς ὄχθες σταματῶντας ποῦ λευκόθαμπα
 Τὰ λησιμονάνθια στῶν μαυρόθολων νερῶν
 Τὰ βύθη, ἀντιφεγγίζοντας ἀνάγυρτο
 Τὸ θῶρι, ἀργοσαλεύουν—τὴ χρυσόγραφη
 Τοῦ λογισμοῦ Σου πλάκα μέσ' στ' ἀστέρεφτό
 Ποτάμι πρὶν βυθίσης, τῶν δακρύων μας
 Τὴν εὐλαβητικὴ σπονδή, ποῦ κρουσταλλόκλωνη
 —Καλέ, γλυκέ μου Κρῖνε—ἀπ' τῶν ματιῶν
 Σταλάζει τὰ κροντήρια,
 Δέξου !.....

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ